

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **T. J.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2014, čj. DSH/13645/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2016, čj. 17 A 5/2015 - 42,

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu v Klatovech, odboru dopravy ze dne 8. 9. 2014, čj. OD/9594/14/Ka, shledán vinným z opakovaného spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. a), § 21 odst. 1, § 32 odst. 4, § 52 odst. 1 zákona o silničním provozu, a dále byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 169/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, pro porušení § 17 odst. 1 téhož zákona. Přestupků se měl dopustit tím, že dne 2. 6. 2014 v době okolo 21:20 hod., jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. VW Golf, RZ X, v obci Klatovy, na vozovce Domažlická ulice, ve směru jízdy ke křižovatce s ulicí Tyršovou, užil na vozidle přední světla do mlhy, ačkoliv nebyla mlha, sněžení ani hustý déšť, a dále při odbočování na uvedené křižovatce vpravo nedal znamení o změně směru jízdy. Následně byl zastaven k silniční kontrole hlídkou Policie ČR a jako řidič byl ztotožněn podle předložených dokladů. Dne 16. 6. 2014 v 11:30 hod., s výše uvedeným vozidlem, v obci Klatovy, na vozovce náměstí Míru, nerespektoval vodorovné dopravní značení V13a - šikmé rovnoběžné čáry, jelikož stál s vozidlem v jimi vyhrazeném úseku. Dne 6. 7. 2014 řídil opětovně výše uvedené vozidlo v obci Klatovy, po vozovce ulice Janovické, ve směru jízdy od obce Janovice nad Úhlavou, přičemž dané vozidlo nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť mělo neplatné osvědčení vydané stanicí technické kontroly a mělo hloubku hlavní dezénové

drážky na činné ploše pláště pneumatiky na levém kole pod zákonem stanovenou mez 1,6 mm. Na vnitřním zrcátku měl umístěn předmět bránící ve výhledu řidiče (vonný stromeček) a rovněž při kontrole žalobce nepředložil zelenou kartu.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 12. 2014, čj. DSH/13645/14, změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to tak, že pouze vypustil část výroku VI. ohledně přestupku za umístění předmětu bránícího ve výhledu řidiče a v části týkající se sankce nahradil větu „pokuta v částce 2.200 Kč“ větou „pokuta ve výši 2.000 Kč“. Zbytek rozhodnutí žalovaný potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce včasnou žalobou, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Soud uvedl, že typově stejné námitky ohledně doručování prostřednictvím e-mailu již byly řešeny Nejvyšším správním soudem (např. rozsudek ze dne 20. 5. 2015, čj. 4 As 76/2015 - 37). Při ústním jednání soud provedl listinný důkaz navržený žalovaným, jímž bylo doloženo, že e-mailová zpráva byla opatřena elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby. Na posuzovanou věc rovněž dopadají i závěry z rozsudku kasačního soudu ze dne 16. 10. 2015, čj. 2 As 102/2015 - 26 ohledně nedoručitelnosti zprávy a nemožnosti trvat na nezbytnosti opakovaných pokusů o odeslání téže listiny. Ke druhé námitce ohledně nesprávné hloubky dezénu pláště pneumatiky soud uvedl, že skutkový stav byl i v této části zjištěn dostatečně a má oporu ve spise.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V ní uvedl, že k tvrzení krajského soudu, dle kterého nelze dovodit, že by policisté prováděli měření mimo činnou plochu pneumatiky, stěžovatel konstatuje, že nelze dovodit ani opak. Lze mít za prokázané, že policisté měřili hloubku dezénu, avšak nelze dovozovat, kde byla hloubka drážek měřena. Tato skutečnost nemá oporu v provedených důkazech ani ve tvrzení svědka. Krajský soud správně konstatoval, že z podkladů pro rozhodnutí není zřejmé, v jaké části pneumatiky byla hloubka dezénu měřena, a tedy měla být aplikována zásada *in dubio pro reo*. Krajský soud rovněž uvedl, že z fotografií je opotřebení pneumatiky viditelné. K tomu stěžovatel uvedl, že samotné užití vozidla s opotřebenou pneumatikou není protiprávní. K protiprávnosti je nutné, aby bylo užito vozidlo s hloubkou dezénu v hlavních drážkách menší než 1,6 mm. To však z fotografie patrně není. Navíc protiprávní je užití vozidla, které má hloubku dezénu menší 1,6 mm, a to v hlavních drážkách, nikoli v činné ploše pláště.

[5] Namítl, že krajský soud nikterak nereagoval na výtku, že kalibrační list byl vystaven soukromým subjektem, který není autorizovaným metrologickým střediskem. Dále tvrdil, že mu nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (prostřednictvím e-mailové schránky), resp. v jakém znění bylo rozhodnutí vypraveno. Ve spise je sice založen printscreen e-mailu, avšak je z něj patrné, že není opatřen elektronickým podpisem a ani není zřejmý jeho obsah. Krajský soud se touto námitkou nikterak nevypořádal. Krajský soud neprovedl důkaz originálem msg zprávy obsahující e-mail. Naopak provedl důkaz printscreenem odchozího e-mailu. Tímto důkazem však bylo zjištěno, že obsahuje jiné údaje, než které obsahuje printscreen založený ve spise. V neposlední řadě namítl, že soud měl zrušit rozhodnutí žalovaného ex offio, neboť ve výroku není obsažena norma, na kterou uvedené ustanovení právního předpisu odkazuje (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne

9. 4. 2015, čj. 60 A 10/2014 - 33, nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2015, čj. 17 A 48/2014 - 44). S ohledem na vše shora uvedené proto navrhl, aby kasační soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že nesouhlasí s kasačními námitkami, resp. Je považuje z nedůvodné, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí, vyjádření k žalobě a závěry krajského soudu. Dále poukázal na dvě protichůdná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se týkají požadavku na zákonné vymezení výroku rozhodnutí u přestupků spočívajících v technických závadách vozidla [§ 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu]. Jedná se o rozsudky ze dne 4. 2. 2016, čj. 7 As 304/2015 - 40, a ze dne 21. 4. 2016, čj. 9 As 263/2015 - 34. Navrhl danou věc předložit rozšířenému senátu za účelem sjednocení judikatury, a dále kasační stížnost zamítnout.

II. Důvody pro postoupení věci rozšířenému senátu

[7] První senát dospěl k závěru, že je dán důvod pro předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, v souladu s § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, stanoví, že „[v]ýrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“

[9] Subsidiárně se rovněž použije § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dle jehož odstavců 1 a 2 platí, že „[r]ozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků [...] Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“

[10] V nyní posuzované věci se stěžovatel měl dopustit přestupků tím, že mj. porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, dle kterého „[ř]idič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem“. Zvláštními právními předpisy pak jsou v současné době zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění vyhlášky č. 100/2003 Sb. To však nevylučuje aplikaci i dalších zvláštních právních předpisů.

[11] V řízení je nesporné, že jeden z výroků správního rozhodnutí prvního stupně obsahoval skutkovou větu a odkaz na porušený § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, aniž by však obsahoval i ustanovení zvláštního právního předpisu, na které odkazuje uvedený § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

[12] První senát tedy analyzoval příslušnou právní úpravu a judikaturu správních soudů ohledně otázky, jakým způsobem je nezbytné vymezit předmět přestupkového řízení, resp. jak specifikovat protiprávní jednání přestupce, aby nemohlo dojít k jeho záměně. Jinými slovy, zda je nutné, aby výrok obsahoval výčet veškerých přestupcem porušených ustanovení včetně těch, na která odkazuje § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, nebo postačí, že výrok obsahuje pouze ustanovení odkazující na zvláštní právní předpis, který je uveden až v odůvodnění rozhodnutí.

[13] Nejvyšší správní soud zjistil, že v rozhodovací praxi tohoto soudu byla v nedávné době vydána dvě rozhodnutí týkající se uvedené otázky, která jsou ve vzájemném rozporu. Jedná se o rozsudky ze dne 4. 2. 2016, čj. 7 As 304/2015 - 40, a ze dne 21. 4. 2016, čj. 9 As 263/2015 - 34. Dle rozsudku čj. 9 As 263/2015 - 34 je nutné, aby výrok správního rozhodnutí obsahoval i ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazují ustanovení uvedená ve výroku, nikoli pouze ustanovení odkazující. Naopak dle rozsudku čj. 7 As 304/2015 - 40 postačí, jsou-li odkazovaná ustanovení zvláštních právních předpisů uvedena alespoň v odůvodnění.

[14] První senát dále zkoumal, zda některý z výše uvedených závěrů je podložen prejudikaturou (byť implicitně) či následuje určitý proud rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, přičemž našel níže uvedená rozhodnutí. Jedná se o rozhodnutí, která se sice věnovala relativně odlišné problematice, a to uvedení dalších podstatných náležitostí ve výroku, specifikaci skutku či vymezení předmětu přestupkového řízení, nikoli přímo uvedení odkazovaných ustanovení zvláštních právních předpisů ve výroku. Nicméně první senát má za to, že níže uvedená judikatorní závěry lze podpůrně použít i na nyní posuzovanou věc.

[15] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004 - 4, konstatoval, že pokud „[...] ve výroku rozhodnutí chybí právní kvalifikace deliktu, pak takové rozhodnutí obstát nemůže. Jeho důsledkem je totiž narušení principu právní jistoty (není jasné, za jaký delikt byl vlastně žalobce poškozen), což může vést i k pochybnostem o tom, zda určitá jednání či opomenutí, která naplnila skutkovou podstatu deliktu, byla potrestána, či nikoliv, a tedy, zda pro budoucno jde o *res iudicata* (věc rozsouzenou). I ve správním trestání totiž platí obecná zásada *ne bis in idem* (nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro tentýž skutek).“ Vymezení předmětu řízení je tedy klíčové mj. i pro neporušení zákazu dvojí potrestání.

[16] V rozsudku ze dne 7. 4. 2006, čj. 6 As 23/2005 - 66, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]řincipy právní jistoty pak vyžadují, aby ten, komu je ukládán trest, neměl naprosto žádnou pochybnost o tom, jakými jednáními naplnil skutkovou podstatu deliktu, o jaký delikt se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce; pokud pak ohledně výše sankce existuje možnost správní úvahy, je povinností správního orgánu vyrovnat se v odůvodnění s podmínkami, které pro úvahu zákon stanoví, aby soud mohl posoudit, zda meze správní úvahy nebyly překročeny či dokonce zneužity. Tyto požadavky Nejvyšší správní soud dovozuje z čl. 1 a dále čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle něž je možno státní moc vykonávat pouze způsoby, které stanoví zákon, čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (zásada *ne bis in idem*), čl. 40 odst. 6

Listiny základních práv a svobod (o posuzování trestnosti činu z hlediska časové působnosti norem), čl. 6 odst. 2 cit. Evropské úmluvy upravující procesní požadavky na proces, v němž je komukoliv ukládána sankce za čin, který vnitrostátní předpisy subsumují pod pojem deliktu (ať už trestného činu, přestupku či jiného správního deliktu).“

[17] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, čj. 7 As 7/2007 - 63, platí, že výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena předmětná správní sankce. Jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným.

[18] Výrok rozhodnutí slouží ústavní hodnotě právní jistoty. Je klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky (srov. obecně k významu výrokové části rozhodnutí např. rozsudek ze dne 9. 12. 2009, čj. 1 As 67/2009 - 64). Výroková část rozhodnutí je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci.

[19] První senát dále upozorňuje na dvě usnesení rozšířeného senátu, která se zabývají obsahovými náležitostmi výroku a výrokové části správních rozhodnutí. V usnesení ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, rozšířený senát konstatoval, že „[v]ymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným [...] V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.“ Rozšířený senát dále uvedl, že „[z]e všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí [...] je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“

[20] Rozšířený senát v usnesení ze dne 14. 7. 2015, čj. 8 As 141/2012 - 57, judikoval, že „[s]právní řád nestanoví, že odkaz na právní ustanovení, podle něhož je rozhodnutí vydáváno, má být uveden přímo ve výroku. Je proto třeba ve shodě se zněním § 68 odst. 2 správního řádu vycházet z toho, že postačí, pokud je tento odkaz uveden ve výrokové části, a to včetně jejího návěští (záhlaví) [...] Je však nutné zdůraznit, že takovýto postup správního orgánu nesmí mít za následek, že by z jeho rozhodnutí nebylo jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení před správním orgánem, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení. Pokud by tomu tak bylo (např. jednotlivé dílčí podčásti výrokové části rozhodnutí by byly ve vzájemném nesouladu, případně by byly příliš obecné až bezobsažné), pak

by to vedlo k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.“ Zde rozšířený senát jednoznačně konstatoval, že ustanovení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno a která zároveň napomáhají vymezit předmět řízení, musejí být uvedena ve výrokové části, nikoli v jiných částech rozhodnutí (v odůvodnění nebo poučení). Tato vada pak může způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost.

[21] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, čj. 4 As 54/2012 - 32, „[p]ředmět řízení ve výroku rozhodnutí o přestupku [...] musí být vymezen takovým způsobem, aby sankcionované jednání bylo nezaměnitelné s jednáním jiným. Rozhodnutí správního orgánu totiž musí zcela jednoznačně určit a vymezit, čeho se pachatel přestupku dopustil a v jakém jednání spáchaný přestupek spočívá. Řádně formulovaný výrok rozhodnutí o přestupku dále musí přesně odpovídat právní normě, která závazně stanoví skutkovou podstatu přestupku.“

[22] V témže rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „[...] pouhý odkaz na zákonné ustanovení, které bylo jednáním žalobkyně porušeno, nepostačuje, neboť v takovém případě z výroku rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, kterou z povinností stanovených v § 4 písm. a) zákona o silničním provozu žalobkyně porušila. Na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů nemění nic ani skutečnost, že v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je uvedeno, že žalobkyně nepřizpůsobila své jednání povětrnostním a klimatickým podmínkám, jak se toho stěžovatel dovolává v kasační stížnosti. S přihlédnutím k výše uvedenému je totiž zřejmé, že tyto okolnosti mají být uvedeny ve výroku rozhodnutí, nikoli pouze v jeho odůvodnění.“

[23] Sedmý senát (jehož rozsudek je jedním z rozporných) uvedl v jiném rozsudku, že „[...] výrok prvostupňového rozhodnutí v popsané části neodpovídá požadavkům na konkretizaci skutku, jak byl vyjádřen například v citovaném usnesení rozšířeného senátu. Tuto vadu přitom nelze zhojit konkretizací skutku v odůvodnění rozhodnutí [...]“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, čj. 7 As 196/2015 - 25).

[24] První senát tedy analyzoval výše uvedenou judikaturu a dospěl k závěru, že ani jedno z uvedených rozhodnutí, byť týkající se vymezení předmětu řízení a skutku, nepředstavuje takovou prejudikaturu, která by bez dalšího dopadala na nyní posuzovanou věc. Proto nelze ani jeden z rozporných rozsudků označit za exces z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Není tedy na místě postup, který byl zvolen např. desátým senátem ve věci sp. zn. 10 As 97/2014 a jehož správnost byla následně potvrzena v nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2016, sp. zn. I. ÚS 2866/15. Naopak je nezbytné věc předložit rozšířenému senátu.

[25] První senát ještě upozorňuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci čj. 60 A 10/2014 - 33 (publ. pod č. 3282/2015 Sb. NSS.), který se týká stejné věci, jež je nyní posuzována. Dle tohoto rozsudku platí, že „[p]rotože sčerná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, obsahuje normu odkazující a také § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, musí být součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu z roku 2004 a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Tento požadavek odpovídá i doktríně

trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, které bylo zaviněným jednáním porušeno“ Nejedná se však o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a proto zde jsou stále pouze dvě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve vzájemném rozporu.

[26] V rámci prvního senátu nepanuje o řešení předmětné otázky jednotný právní názor.

[27] Když první senát analyzoval judikaturu tohoto soudu, našel rozpor i v související otázce, a to, o jaký druh vady rozhodnutí (nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost) by se mohlo jednat v případě, že by výrok neobsahoval i odkazovaná ustanovení zvláštního právního předpisu a Nejvyšší správní soud by dospěl k závěru, že výrok naopak musí obsahovat výčet všech porušených ustanovení. Zodpovězení i této otázky je zásadní pro následný soudní přezkum. Je tomu tak z důvodu, že námitku vady výroku vnesl stěžovatel až v kasační stížnosti. Z judikatury vyplývá, že v případě nepřezkoumatelnosti se má za to, že se jí krajský soud zabýval, byť implicitně. Proto by bylo přípustné v kasační stížnosti namítat nesprávnost přezkumu správního rozhodnutí provedeného krajským soudem z pohledu jeho přezkoumatelnosti. V případě, že by se však jednalo o nezákonnost, ke které se přihlíží jen k námitce účastníka, nebyla by námitka vady výroku v kasační stížnosti přípustná, neboť toto nebylo namítáno již ve správní žalobě. Právní názor prvního senátu je v této otázce naopak jednotný, přičemž takovouto vadu výroku považuje za nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ke které soud přihlíží *ex officio*. Závěry rozhodovací praxe o této problematice se však různí.

[28] V usnesení čj. 2 As 34/2006 - 73 rozšířený senát uvedl, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.

[29] Podobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, čj. 7 As 196/2015 - 25, ve kterém uvedl, že „[a]čkoliv nedostatečná konkretizace skutku ve výroku rozhodnutí v takovém případě nemá za následek nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, rozšířený senát jednoznačně vyslovil, že se jedná o podstatné porušení ustanovení o řízení, které je důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Krajský soud proto v této části správně shledal procesní pochybení správních orgánů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a nikoliv nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“

[30] Naopak v usnesení čj. 8 As 141/2012 - 57 rozšířený senát konstatoval, že „[s]právní řád nestanoví, že odkaz na právní ustanovení, podle něhož je rozhodnutí vydáváno, má být uveden přímo ve výroku. Je proto třeba ve shodě se zněním § 68 odst. 2 správního řádu vycházet z toho, že postačí, pokud je tento odkaz uveden ve výrokové části, a to včetně jejího návěti (záhlaví) [...] Je však nutné zdůraznit, že takovýto postup správního orgánu nesmí mít za následek, že by z jeho rozhodnutí nebylo jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení před správním orgánem, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení. Pokud by tomu tak bylo (např. jednotlivé dílčí podčásti výrokové části rozhodnutí by byly ve vzájemném nesouladu, případně by byly příliš obecné až bezobsažné), pak by to vedlo k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.“

[31] Ve věci devátého senátu (sp. zn. 9 As 263/2015) krajský soud dovodil, že neuvedení odkazovaných ustanovení zvláštního právního předpisu způsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, přičemž se devátý senát se závěry krajského soudu ztotožnil. Nedostatečné vymezení skutku ve výroku znamenající nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu dovodil kasační soud rovněž např. v rozsudcích čj. 4 As 54/2012 - 32 (citovaný již výše) a ze dne 28. 11. 2007, čj. 7 As 7/2007 - 63.

[32] S ohledem na vše shora uvedené se proto rozhodl první senát předložit k posouzení výše uvedený rozpor judikatury rozšířenému senátu.

III. Otázky předložené rozšířenému senátu

[33] Ze shora uvedených důvodů je věc v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. předkládána rozšířenému senátu k zodpovězení těchto otázek:

I. Je nezbytné, aby výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahoval spolu s přesným popisem skutku znění všech ustanovení právního předpisu, kterých bylo použito pro posouzení viny a uložení sankce, včetně znění ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazuje některé z použitých ustanovení obecné právní úpravy a jejichž porušení zakládá odpovědnost za tento delikt?

II. Nedostatek některé z náležitostí výroku rozhodnutí představuje jeho vadu. Jedná se o nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou má soud zkoumat z úřední povinnosti, nebo jde o nezákonnost rozhodnutí, ke které soud přihlíží jen k námitce účastníka řízení?

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Zdeněk Kühn, JUDr. Barbara Pořízková, Mgr. Aleš Roztočil, JUDr. Karel Šimka, Jana Brothánková a JUDr. Lenka Matyášová. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení.

V téže lhůtě se mohou účastníci vyjádřit k otázkám předloženým rozšířenému senátu.

V Brně dne 13. července 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu